

Tản mạn cho mùa Vu Lan 2018

Các Bạn thân mến,

Mấy hôm nay, được thư mời dự lễ Vu Lan của một vài cơ sở Phật Giáo, tôi mới giật mình, ý thức rằng chỉ còn mấy ngày nữa thôi là mùa Lễ Vu Lan hiếu hạnh lại về với tất cả mọi người. Mùa Hè năm nay nóng quá, không khí chưa chịu dịu lại để nhường bước cho mùa Thu, nên tôi cứ ngỡ là chắc cũng phải còn cả tháng mới đến Vu Lan...Thời gian thấm thoát thoi đưa....

Những mùa Vu Lan trước, tôi cũng đua đòi, bộc bạch những nghĩ suy tụt đáy lòng mình., được ấp ủ bao nhiêu năm tháng để tri ân Ba Má. Cũng nhờ có Chánh Pháp, có Thầy có bạn, tôi hiểu, tôi tập nhìn lại, biết trân quý thời gian và yêu thương những người thân bên cạnh mình nhất là ba má vì như lời đức Phật đã dạy “ Phụ mẫu tại đường như Phật tại thế”!

Tôi rất may mắn là còn có má, má là chỗ dựa tinh thần mỗi khi tôi về lại quê nhà, với tôi, má là giọt nắng ấm bên thềm, là cơn gió mát mỗi đêm hè, là bếp lửa hồng sưởi ấm tâm hồn tôi trong những đêm đông lạnh giá xứ người. Ba tôi đã rời cõi tạm này hơn 30 năm. Nhưng với tôi, ba má vẫn có mặt trong tôi và tôi chính là sự biểu hiện chân thật của ba má tôi.

Tôi vẫn muốn nói một lần nữa lời cảm ơn với Ba Má! Tôi biết rằng, tôi có yêu thương quý kính ba má nhiều đến bao nhiêu cũng sẽ không bao giờ đủ và không bao giờ bằng được tình yêu thương mà họ đã dành cho tôi! Nhưng tôi vẫn muốn họ biết rằng: „Con yêu kính ba má cả cuộc đời con !“ Họ đã sinh tôi ra trong cuộc đời này, đã nuôi tôi khôn lớn, luôn dõi theo từng bước tôi đi trên đường đời dù hôm nay tôi đã lớn khôn, trưởng thành, đã bay xa ra khỏi vòng tay họ, đã biết trải nghiệm một thời làm cha mẹ, đã qua cái tuổi lục tuần.... Nhưng có một điều dù ở chân trời góc bể nào tôi vẫn luôn là giọt máu của Ba, là khúc ruột của Má.

Tôi muốn nói lời cảm ơn đến ba má đã dạy tôi biết trân quý tình cảm gia đình. Đây chính là bến đỗ bình yên nhất sau những chuyến hành trình, bờ vai của Ba, cũng như vòng tay luôn rộng mở của Má là chỗ dựa vững chắc nhất, là chiếc nôi ấm áp nhất sau những vấp ngã, thất bại, phong ba của cuộc đời. Ba má đã dạy tôi biết thương yêu, tha thứ, bao dung, nhẫn nại giữa dòng đời lăm lăm những ngã rẽ và đầy rẫy những lọc lừa, bất trắc.

Tôi học được ở ba má sự quan tâm đến những người chung quanh, họ hàng nội ngoại. Đôi khi, những sự quan tâm dù là nhỏ nhất cùng với tâm lòng chân thành đã giúp tôi đến gần hơn với mọi người, xóa đi mọi khoảng cách và dù tôi được nhận lại chỉ là một nụ cười, nhưng trong khoảnh khắc đó, tôi cảm nhận được một tia nắng ấm đang khẽ đi vào trong tim mình.

Các bạn thân mến,

Nói như vậy không có nghĩa là Ba Má tôi là người hoàn toàn đầu, họ cũng có những lầm lỗi, vụng về trong gia đình, trong sự giáo dục con cái....nhưng cũng nhờ phước đức tổ tiên ông bà trao truyền cộng với tình thương yêu bao la và hy sinh không bờ bến của ba má mà chị em chúng tôi có được một gia tài nhân nghĩa quý báu cho đến hôm nay.

Nhưng các Bạn thân mến ơi! Có những lúc nào đó chúng ta quên bẵng đi cha mẹ hay không? Câu hỏi thật lòng này tôi xin đặt ra cho bạn, cho mọi người và ngay cả cho chính tôi!

Ngày xưa còn bé, ta được ẵm bồng trên tay cha mẹ, cha mẹ đi đâu, ta đi theo đó, khi bị bô tập nói, ta cứ luôn miệng: „ma, ma, mẹ mẹ hay ba, ba, cha, cha, bố bố.“ Ngày đầu đến trường, ta ôm ba má chặt cứng, không muốn vô lớp với thầy với bạn, rồi khi ngồi trong lớp mà cứ nơm nớp, không biết cha hay mẹ có đón mình khi tan trường hay không?

Càng lớn, ta có nhiều bạn bè, thay vì bên cạnh cha mẹ, ta tụ tập đi chơi nhiều hơn. Càng lớn, càng trưởng thành, sự xa cách đó càng lớn theo...và có những lúc ta thật sự bỏ ngoài tai những lời khuyên răn dạy bảo của cha mẹ để được cái gọi là tự do, không bị kiểm soát, muốn được làm những gì mình thích, mình ước mơ, muốn thể hiện bản thân...mà ta quên phứt một sự thật là ta còn rất non nớt, không một chút kinh nghiệm, khi đứng trước ngưỡng cửa của cuộc đời.

Rồi ta hăm hờ rời khỏi sự bảo bọc của ba má, nhảy những bước chân thật dài, nhảy vào cuộc đời...và phải mở to đôi mắt nhìn những bước chân chập chững ấy đã không ít lần vấp ngã trước những cạm bẫy của lòng người, áp lực của công việc, gánh nặng của công danh sự nghiệp...Và trong những lúc chùn chân mỗi góì ấy, ta bỗng nhớ đến cha mẹ, thêm cái bến bờ vững chãi sẵn có để ta trở về nương tựa, ngủ một giấc thật dài an lành như thuở trong nôi. Ta bỗng nhận ra, còn cha mẹ là một hạnh phúc lớn nhất của đời người. Dù ta có thế nào đi nữa thì cha mẹ vẫn dang tay đón ta vào lòng, vẫn yêu thương ta vô điều kiện. Cuộc sống vô thường, lòng người thay đổi, duy chỉ có tình cha mẹ từ ngàn xưa cho đến ngàn sau vẫn vẹn nguyên như một.

Ông bà ta có câu rất thâm thúy: “Con dù lớn vẫn là con của cha mẹ, đi hết đời lòng cha mẹ vẫn theo con”, ấy vậy đầu đó giữa cuộc đời ta đã bỏ quên tình cha mẹ. Ta quên phứt những tảo tần, khó nhọc, hy sinh của cha mẹ trước gánh nặng cơm áo, dạy dỗ, dìu dắt để đổi lấy những tháng ngày bình yên cho ta. Ta quên tóc họ đã phai màu vì nhớ thương, vì lo lắng cho ta trong cuộc sống. Ta quên thời gian vô tình đã dần lấy đi sức khỏe của họ. Ta quên rằng một ngày nào đó, có thể vô thường sẽ mãi cướp mất cha mẹ của ta bằng tuổi già và bệnh tật. Ta quên...và ta cứ hay quên....

Các bạn thân mến,

Chúng ta cũng từng biết, vì các con, cha mẹ sẽ không tiếc một thứ gì, kể cả mạng sống của mình. Thế nhưng, xin các bạn hãy ngẫm nghĩ lại xem, chúng ta đã làm gì được cho cha mẹ mình? Chúng ta có thật sự quan tâm, để ý đến cha mẹ mình đầy đủ hay chưa?

Nếu một ngày nào đó, bạn thấy cha mẹ mình phải cần thêm một vài “phụ tùng” cho cơ thể như mắt kính lão, máy nghe cho hai tai....

Hay nếu một đêm nào đó, bạn cứ thấy cha mẹ lục đục ra vô phòng vệ sinh nhiều lần...và giấc ngủ cũng ngắn lại so với thời trước.

Nếu một ngày nào đó, bạn phát hiện mẹ quên nêm các món ăn như xưa, hay mẹ nấu quá mặn, không còn nấu một lúc hai, ba món như trước...và cha thì hay quên chìa khóa nhà mỗi khi đi đâu. Hay nói câu trước thì quên phút câu sau...

Hoặc nếu một ngày nào đó, bạn nhận ra cha mẹ mình không còn có những thói quen mà họ thường có hằng ngày, thí dụ như họ không còn có thói quen đi dạo.

Hoặc nếu một ngày nào đó, bạn phát hiện các bình bông chưng trong nhà héo úa mà mẹ không dọn dẹp, hay cây cối trong sân vườn bị bỏ mặc, không còn được cha chăm sóc cắt tỉa từng ngày, tủ áo phòng cha mẹ không còn ngăn nắp...

Hoặc nếu một ngày nào đó, bạn thấy cha mẹ mình thích ăn những thức ăn nấu thật mềm, không còn những rau quả giòn, dai. Rồi trong khi ăn, có thể họ ho liên tục, không phải vì bị cảm hay nhiễm lạnh mà là hiện tượng lão hóa khó nuốt.

Hay một ngày nào đó, bạn phát hiện cha mẹ mình thích ăn cháo hơn là nhai cơm vì hay bị mắc nghẹn. Và bạn cũng nhận ra khi băng qua đường, cha mẹ mình phản ứng rất chậm chạp, bước chân họ không còn nhanh nhẹn như xưa.

Và sẽ có một ngày nào đó, bạn sẽ thấy cha mẹ mình không thích đi ra ngoài nữa. Và nếu như có ngày đó, bạn và tôi phải ý thức rõ rằng: cha mẹ mình đã già và cần có người chăm sóc.

Phận làm con, chúng ta nên nhớ, hình ảnh của cha mẹ hôm nay chính là hình ảnh của chúng ta ngày mai, phải nên hiếu thuận, chăm sóc khi còn có thể bởi vô thường đến không bao giờ hẹn trước.

Các bạn thân mến,

Vu lan chỉ là cột mốc để tô đậm lòng hiếu thảo của ta mà thôi, vì không phải đợi đến mùa Vu lan ta mới nhớ cha thương mẹ, mới đua nhau đi báo hiếu, mới quỳ cáp, mới cười vui hay nhưng nhớ...mà xin hãy có thói quen sống làm sao mà

ngày nào cũng là ngày Vu Lan, tháng nào cũng là tháng Báo Hiếu. Sự quan tâm thường trực phải có mặt, cũng nhưng tình thương yêu, tôn kính luôn đi theo. Tập sống cho có chiều sâu để cảm nhận và thấy rõ, ta đang là sự tiếp nối của cha mẹ ta, để cảm thấy tình thương của cha mẹ đã và đang thấm sâu trong hình hài ta, trong từng hơi thở, từng bước đi của ta. Trong đoạn văn „Bông Hồng Cài Áo“ Sư Ông Thích Nhất Hạnh đã tâm sự : *“Ngày xưa, thầy giáo hỏi rằng: "Con mà thương mẹ thì phải làm thế nào?" Tôi trả lời: "Vâng lời, cố gắng, giúp đỡ, phụng dưỡng lúc mẹ về già và thờ phụng khi mẹ khuất núi." Bây giờ thì tôi biết rằng: Con thương mẹ thì không phải "làm thế nào" gì hết. Cứ thương mẹ, thế là đủ lắm rồi, đủ hết rồi, cần chi phải hỏi làm thế nào nữa!”* Tôi xin mạo muội thêm chữ „Cha“ vô nữa.

Xin chúc tất cả các bạn có một mùa Vu lan tròn đầy hiếu hạnh, với lời dạy của Phật: **“Tâm hiếu là tâm Phật, Hạnh hiếu là hạnh Phật”**

Hiên trúc – Vu Lan 2018

Tâm Hải Đức

www.vietnamvanhien.org